

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 217/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Majtkový Holding, a. s.**, Staromestská 3, Bratislava, ■■■■■■■■■■ zastúpenej Mgr. Martinom Babčaníkom, advokátom, Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti postupu Okresného súdu Prievidza a jeho uzneseniu č. k. 16 Er 215/2007-98 zo 6. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 16 Er 215/2007-120 zo 17. októbra 2019 a proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16 CoE 3/2020-166 z 28. mája 2020 a č. k. 16 CoE 4/2020-173 z 28. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením č. k. 16 Er 215/2007-98 zo 6. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 16 Er 215/2007-120 zo 17. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE 3/2020-166 z 28. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu 1“) a č. k. 16 CoE 4/2020-173 z 28. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu 2“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 Er 215/2007 mala sťažovateľka procesné postavenie oprávnenej, pričom návrhom

na vykonanie exekúcie z 19. januára 2007 sa na podklade notárskej zápisnice z 8. septembra 2004 ako exekučného titulu domáhala proti povinnej vymoženiu sumy 2 863,73 eur s príslušenstvom.

3. Napadnutým uznesením okresný súd exekúciu zastavil a sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 167,70 eur, pričom opravným uznesením zo 17. októbra 2019 vykonal z dôvodu zrejmej nesprávnosti opravu sumy trov exekúcie, ktorá má správne znížiť 762,48 eur. V odôvodnení uviedol, že na základe podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie považoval za preukázané, že šetrením majetkových pomerov povinnej nebol zistený žiaden majetok postihnutelný výkonom exekúcie, preto exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (§ 243h ods. 1 Exekučného poriadku). O trovách exekúcie okresný súd rozhodol podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku a na ich náhradu zaviazal sťažovateľku, pričom pri ich výpočte vychádzal z § 5 ods. 1 v spojení s § 16 ods. 2 a § 22 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov účinných do 31. marca 2017.

4. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a následne aj proti jeho opravnému uzneseniu podala sťažovateľka v celom rozsahu odvolanie.

5. Krajský súd napadnutým uznesením 1 potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o zastavení exekúcie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správne (prvý výrok), pretože sa stotožnil s názorom okresného súdu o preukázanej nemajetnosti povinnej a o splnení podmienok pre zastavenie exekúcie. Odvolanie sťažovateľky proti výroku uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie krajský súd odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (druhý výrok). Krajský súd v tomto smere poukázal na novelu Exekučného poriadku vykonanú zákonom č. 299/2013 Z. z. (platnú a účinnú od 1. novembra 2013), podľa ktorej nie je možné proti výroku o náhrade trov exekúcie podať odvolanie v prípadoch zastavenia exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. O trovách exekúcie pri jej zastavení podľa § 57 Exekučného poriadku tak rozhoduje od 1. novembra 2013 len súd prvej inštancie.

6. Napadnutým uznesením 2 krajský súd potvrdil ako vecne správne aj opravné uznesenie okresného súdu zo 17. októbra 2019, ktorým podľa § 224 CSP v spojení s § 9a Exekučného poriadku došlo k oprave zrejmej nesprávnosti spôsobenej chybou v písaní vo výrokovej časti uznesenia, keď okresný súd namiesto sumy trov exekúcie 762,48 eur uviedol nesprávnu sumu 167,70 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením a proti napadnutým uzneseniam 1 a 2 krajského súdu nasmerovala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

a) okresný súd nedoručil sťažovateľke podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie, neumožnil jej vyjadriť sa k jeho obsahu, prípadne predložiť ďalšie dôkazy, pričom predmetné pochybenie nenapravil ani krajský súd, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie;

b) krajský súd odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, keď v rozpore so zákonom odmietol jej odvolanie proti výroku uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie. Krajský súd pritom pri rozhodovaní aplikoval § 58 ods. 6 Exekučného poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 125/2016 Z. z.“) účinným od 1. júla 2016 a ktorý navyše nevylučoval možnosť podať proti výroku o trovách exekúcie odvolanie, ale len mimoriadne dovolanie. Sťažovateľka zdôrazňuje, že ak zákon umožňuje podať odvolanie proti výroku o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, je odvolací súd povinný v rámci odvolacieho konania preskúmať na základe takého odvolania aj závislý výrok o trovách exekúcie. Súčasne sťažovateľka poukazuje aj na § 357 písm. m) CSP, ktorý výslovne pripúšťa odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, a teda i o nároku na náhradu trov exekučného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením a napadnutými uzneseniami krajského súdu.

9. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že aj keď sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv len napadnutým uznesením okresného súdu, z dôvodov ústavnej sťažnosti je zřejmé, že výslovne namieta taktiež postup okresného súdu, preto bol predmet konania ustálený tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom:

11. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. V danom prípade teda sťažovateľka mala proti výroku napadnutého uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie k dispozícii opravný prostriedok (odvolanie) poskytnutý zákonom na ochranu jej základných práv, ktorý napokon aj využila. Odvolacou námietkou sťažovateľky o nemožnosti vyjadriť sa k podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie sa tak bol povinný zaoberať krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu v časti výroku o zastavení exekúcie.

14. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

15. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením 1 krajského súdu:

16. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu 1 krajského súdu, ktorým krajský súd prvým výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie a druhým výrokom odmietol odvolanie sťažovateľky proti trovám exekúcie, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate formuluje dve zásadné výhrady, a to že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý jej neumožnil vyjadriť sa k podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie (prvá námietka), a v rozpore so zákonom odmietol ako neprípustné jej odvolanie proti výroku uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie (druhá námietka).

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) má každý právo na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený (skutkový) stav veci.

18. Nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre opakovane akcentuje, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04). Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

20. V súvislosti s prvou formulovanou námietkou sťažovateľky bolo potrebné posúdiť, či do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí aj doručenie procesného úkonu súdneho exekútora, ktorým je podnet na zastavenie exekúcie pre zistenú nemajetnosť povinného. V tomto ohľade treba zdôrazniť, že predmetný procesný úkon súdneho exekútora (podnet na zastavenie exekúcie) žiadnym spôsobom neovplyvňuje procesné oprávnenia oprávneného, pričom jeho účinok spočíva v tom, že príslušný exekučný súd je povinný sa ním náležite zaoberať a následne aj na základe vlastných zistení vyvodiť relevantné dôsledky. Ústavný súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že oprávnený sa môže proti rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie účinne brániť podaním odvolania a v tejto procesnej obrane mu žiadnym spôsobom nebráni, že mu nebol doručený sporný procesný úkon súdneho exekútora. Z týchto podstatných dôvodov vyplýva, že (ne)doručenie podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie nemôže tvoriť v okolnostiach prípadu materiálny obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto nie je táto námietka sťažovateľky opodstatnená.

21. K predmetnému záveru ústavný súd navyše viedli aj konkrétne okolnosti prejednávnej veci. Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 16 Er 215/2007 ústavný súd zistil, že sťažovateľka v podanom odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a rovnako ani vo svojom vyjadrení z 31. marca 2017 k (prvému) podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie neuviedla žiadne relevantné dôvody svojho nesúhlasu so zastavením exekúcie pre zistenú nemajetnosť povinnej. Okresný súd pritom exekúciu proti povinnej zastavil

až na základe opakovaného podnetu súdneho exekútora, keď mal nemajetnosť povinnej náležite preukázanú lustráciami vykonanými súdnym exekútorom.

22. Ústavný súd nepovažuje za opodstatnenú ani druhú námietku sťažovateľky predostretú v ústavnej sťažnosti, podľa ktorej krajský súd v rozpore so zákonom odmietol ako neprípustné jej odvolanie podané proti výroku uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie.

23. V danom prípade o ide o exekučné konanie začaté 19. januára 2007, ktoré sa v zmysle prechodných ustanovení (§ 243h ods. 1 Exekučného poriadku) dokončí podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

24. Právna úprava Exekučného poriadku je koncipovaná na výslovne stanovenej prípustnosti odvolania proti konkrétnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Je síce potrebné prisvedčiť sťažovateľke, že § 58 ods. 6 Exekučného poriadku, na ktorý odkazoval krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia 1, bol novelou vykonanou zákonom č. 125/2016 Z. z. účinnou od 1. júla 2016 z Exekučného poriadku vypustený, avšak nič to nemení na tom, že prípustnosť odvolania proti trovám exekúcie je naďalej vylúčená, keďže Exekučný poriadok nemá žiadne ustanovenie, ktoré by pripúšťalo možnosť podať proti trovám exekúcie akýkoľvek opravný prostriedok.

25. Napokon ústavný súd dodáva, že prípustnosť odvolania proti výroku rozhodnutia o trovách exekúcie nemožno vyvodiť ani z § 357 písm. m) CSP, ktorý upravuje prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o nároku na náhradu trov konania. Trovy exekúcie totiž predstavujú osobitný inštitút upravený v Exekučnom poriadku odlišný od trov konania, ktorý predstavuje procesný nárok povereného súdneho exekútora (§ 200 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017) a je identifikovaný ako odmena súdneho exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. Civilný sporový poriadok je pritom možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú Exekučným poriadkom upravené komplexne. Právna úprava trov exekúcie je v Exekučnom poriadku komplexná a v tomto smere niet priestoru na použitie Civilného sporového poriadku. Z tohto dôvodu nemožno na rozhodnutie súdu o trovách exekúcie aplikovať, a to ani primerane § 357 písm. m) CSP, tak ako sa sťažovateľka mylne domnieva, a z toho vyvodzovať prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o trovách exekúcie.

26. Ak teda sťažovateľka napriek poučeniu okresného súdu (zodpovedajúcemu právnej úprave) o neprípustnosti odvolania proti (druhému) výroku o trovách exekúcie, podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu v celom rozsahu, teda proti obom jeho výrokom, a krajský súd jej odvolanie proti výroku o trovách exekúcie odmietol ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP v spojení s § 9a Exekučného poriadku, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných krajským súdom vady, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením 2 krajského súdu:

28. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľky aj napadnutým uznesením krajského súdu 2, ktorým bolo potvrdené opravné uznesenie okresného súdu zo 17. októbra 2019, ústavný súd nenachádza v obsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky žiadne relevantné námietky nasmerované proti predmetnému uzneseniu krajského súdu, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka sa explicitne v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia aj tohto uznesenia krajského súdu.

29. V tejto časti tak ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, pôsobí z dôvodu chýbajúceho relevantného odôvodnenia [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] nedostatočne, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

30. Ústavný súd konštatuje, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex officio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľov *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018).

31. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu